

1x03
Dirty Hands

By Van Tom

Když se usadil prach, který zvířil svým tvrdým dopadem uviděl oranžově zářící nebe a musel odvrátit zrak kvůli bolesti, která se mu do mysli vryla po klikaté síti nervových zakončeních vedoucích do jeho mozku, až odněkud z levé nohy. Když odhrnul staré vojenské kalhoty, které mu navlíkli Rusové, když ho zajali a strhali z něj jakékoli stopy po Americké Armádě, uviděl jasně zrudlou oblast pod kolenem. Rozpínala se od kolena, až někam po kotník, nad kterým měl obě nohy svázané k sobě nějakou izolační páskou.

Mohl se postavit, ale nemohl běžet. Snažil se zorientovat v prostoru. Okolo byl špinavý kopec vyprahlé země s nánosem jemného písku. Noha celkem bolela a i bez bolesti by mu pouta daleký pochod neumožnila. Na vrcholku malého kopce rostly mezi několika velkými kameny trsy drsné trávy. Doplazil se tedy ke kamenům a snažil se o ně rozedřít pásku, kterou měl sevřené ruce a nohy.

Pak uslyšel zvuk běžícího motoru. Kola běsníci na vyprahlé půdě zanesené špinavým pískem. Prudký smyk a zastavení, při kterém nechal řidič běžet motor. Cvaknutí a vrznutí při odklopení kovové ohrádky. Pak se auto odlehčilo o dva muže a ti vydali zvuk tlumený sportovní obuví, když dopadli pevnou nohou na tuto prokletou půdu.

Rychle nechal pokusu o osvobození a seskočil o pár kroků níže. Volal o pomoc. Anglicky i Rusky.

A pak ho našli. Pár rukou s ním škubnul dozadu a zachytil. Druhý muž mu armádním nožem rozřezal pouta na nohou a vybídnul ho, aby natáhnul ruce. Vztáhnul tedy ruce p němu a jeho noži.

Ale on se jen usmál a jeho parták, stále ho držící za ramena, zatlačil a donutil ho k chůzi. Pak ho naložili na korbu menšího náklad'áku opatřenou lavicemi.

Jednoho si všimnul na první pohled. Přestože si původně myslel, že vozidlo má typický hlučný spalovací motor, mohl stoprocentně s jistotou tvrdit, že je poháněno silou Siberitu. A když se dalo do pohybu, opřený o drsnou stěnu korby, sedící na nízké a špinavé lavičce, jeho tušení se mu potvrdilo.

Když se blížili k němu, jeden z nich řekl, že je možná mrtvej a měli by pokračovat v hledání jinde. Dobře, že tak neudělali, jinak by tam hnil ještě teď, a až by se probudil, maximálně by ztratil pár hodin hledáním cesty k jednomu z táborů.

Ted' se vezli na korbě ošuntělého náklad'áku a pomalu se probíral k sobě. Kromě dvou rusů se zbraněmi tu rozeznal i některé členy výsadku z vrtulníků. Byl tu ten zmatený rusák, co seděl vedle něho, ta žena a několik dalších zajatců a... Dough, jeho řidič. Bude si s ním muset promluvit. A to co nejdříve po tom co se z téhle kaše dostanou. Ale pak sebou trhnul, kromě toho starého brýlatce, na kterého připadala ta nehoda s lanem, tu chyběl ještě jeden člen výsadku.

Vysoký opálený Arab. A teď začal vnímat ty trhané zatáčky, nebylo pochyb o tom, že ho pronásledovali.

Sice se nezdálo, že by byl řidič jezdec formule 1, ale úplný zelenáč taky zase nebyl. Jedno bylo jisté, z plynu nohu nesundal.

S pískotem gum prudce zabrzdil na stranu tak, že kdyby neseděli v káře bytelné typické ruské konstrukce, ale třeba v těch pochybných arabských vehiklech. Auto by se převrátilo a po vlně destrukce by už nebylo schopné provozu.

„Padejte za ním! Dál je to oblast N.P., tam nejedu!“ zařval skrz sklápěcí okénko podrážděný řidič hrubou ruštinou.

Jejich stráže neměly čas odmlouvat a hned vyskočili a zavřeli za sebou vrata nákladového prostoru, zatímco se k nim blížil na střídání řidičův navigátor, jistě dřímající ošoupanou brokovnicí.

„O nic se nepokoušejte, Okej?“ snažil se působit jistě a svou angličtinu zvládal celkem ušle. Ale v očích mu byla vidět nejistota. Hlavně uhnutí pohledu, když jeho přejíždějící zrak zachytil zajatého Rusa.

Řidič bubnoval prsty o volant a sledoval dvojici vojáků mizících z dohledu mezi neurčitými hrboly zaplavenými pískem.

Ale ten Arab tam někde byl a pořád jim unikal a to si nemohli dovolit, když už jim jeden zhučel při předávce.

Arab, přestože by mu k přemožení těch ruských kumpánů třetí cenové kategorie stačila mohutná postava, měl prvotřídní výcvik a skvělou kondici. Působil jako osobní stráž a univerzální pomocník šejku Abdulovi. Ale Rusové teď měli pušky a on holé ruce, které měl ještě donedávna pevně spoutané. Svůj stav znal natolik dobře, že mohl s jistotou určit, že na něj působí nějaké sedativum nebo co. Ale víc s ním dělat nemohl. Skočil proti jedné hromadě pokryté pískem a snažil se co nejlépe skrýt. Rusové občas naslepo vystřelili, ale zbytečně plýtvali municí a prozrazovali svou polohu. Jeden se blížil.

Právě když chtěl znovu napnout paže a vystřelit, vrhl se proti němu. Byl obrovský, minimálně o dvacet centimetrů vyšší než on. Po jeho zjevení neměl čas reagovat a teď klesal k zemi po jeho váhou. Ale stále držel zbraň a jen co se dotknul popraskané země, vrátil Arabovi ránu úderem pažby do hlavy.

Arab si chytnul levou rukou zasažené místo, ze kterého vyrazila rudá krev, ale druhou již vystřelil proti ležícímu Rusovi, na kterém teď klečel.

Naštěstí pro Rusa, nebyl jeho soudruh ve zbrani hluchý a jen co doběhl na místo s volnou palebnou linií vyslal dávku proti budoucímu aspirantovi na titul „Nejhorší Vězeň Týdne“ v Kolonii.

Nebyly to ostré kulky, ale nějaká ochromující munice. Když se zapíchly projektily s tlumeným hrotem do jeho masa, svaly ochably a vědomí ztratilo jak na ostrosti vnímaného obrazu, tak toku času.

„Málem jsi zasáhl i mě!“ stěžoval si Rus ležící na zemi, zatímco ze sebe odvaloval bezvládnou horu masa.

„Víš jaké jsou pravidla téhle hry, soudruhu,“ odvětil mu střelec zatímco vytahoval z Araba zabodnuté projektily, „budeme ho muset vynést z NP. Kdybych zasáhl i tebe, musel bych vás tu nechat ležet oba.“

Cesta trvala další asi hodinu. Problémem nebyla ani tak přímá vzdálenost, jako špatný stav cesty, terén vůbec a neznámé zóny NP, které museli dlouze objíždět.

Pak zpomalili a zastavili. Přes okraje nákladního prostoru nic neviděl, ale jeden z jejich dohlížitelů seskočil a připojil se k několika dalším Rusům, které tam venku slyšeli. Pak zaslechli jak se dává do pohybu nějaký mechanismus a řidič znovu nastartoval. Přes okraj korby zahlédli hrady obepínající tábor kam je vezli.

Auto zastavilo a jejich dozor sklopil rampu.

„A ted' pozor,“ přišel k nim starší Rus v důstojnické uniformě, zatímco pod zraky okolních vězňů vystupovali, „jsem podplukovník Ryszenko a rád bych vás přivítal ve vašem novém domově, táboře WestCamp, který leží na pravém břehu řeky Bystriczna, která nás odděluje od mateřské žíly Alaskitu.“

Bradley se rozhlížel, ostatní vězni nebyli překvapeni, zřejmě to už slyšeli mnohokrát slovo od slova stejně. Ale jejich morálka jim bránila cokoli udělat.

„Zde se nachází povrchové doly, kde budete ze začátku pracovat. Za své úspěchy budete dostávat ‚body druhé šance‘. Čím tvrději budete pracovat, tím lépe se budete mít a tím dříve se z vás znovu stanou naši soudruzi. Ale musím vás upozornit, přestože je zde mnoho lepších míst, kam můžete být za odměnu přesunuti, pokud se někdo jen pokusí o vzpouru, čeká vás smrt. Nejsou to plané hrozby, až budete procházet táborem, můžete dojít k jeho severovýchodní bráně, u které jsou těla sionistický sviní, kteří se snažili zničit všeobecnou snahu o rovnou jednotu a přivést sem kapitalistický úpadek-“

Z jeho proslovu, který si tak užíval, ho vyrušil ten drsný Arab, pro kterého bylo zcela jistě horší trest poslouchat tyto kecy, než ležet někde na korbě mimo. Rusové si toho byli vědomi a před projevem ho pořádně vzpamatovali. Ale když ted' plivnul podplukovníkovi na jeho naleštěné boty, stačilo jediné pokynutí hlavy a už se po zásazích pažeb skládal na kolena. A stále byl nucen poslouchat.

„Pokusy o nějaký útěk jsou marné. Oblast okolo mateřské žíly byla po incidentu všeobecně známá jako ‚Pád‘ odříznuta od okolního světa bariérou, kterou nelze živý překročit. Jediný kdo má spojení s okolním světem je zde Rudá Armáda. A nevěřte nějakým povídačkám pracovníků, co už jsou zde déle, pokud se přece jen pokusíte uniknout, pocítí to ve svých žaludcích všichni ostatní vězni a vy zemřete po několika kilometrech v některé z ‚NP‘ zón,“ přísně se na nové vězně podíval, ale záhadu ‚NP‘ zón neobjasnil, „pokud ale dodržíte všechny předpisy, jsem si jistý, že jednou stanete po mém boku a budeme se jako soudruzi dívat na tento kus země, který za těch pár pátků změníme k lepšímu. Dnes vám budou přiděleny obytné prostory a zítra ráno budete odvezeni na velitelství, kde podstoupíte lékařskou prohlídku a registraci. To by bylo pro dnešek vše, zdar práci soudruzi.“

Zasalutoval a pak si je rozebrali vojáci a vedli je pod zraky dalších vězňů, kolem garáží a skladů k systému dřevěných chatrčí, které jim měly sloužit k ubytování. Nemohl je spočítat, protože byly hromaděny chaoticky a některé pokračovaly za vyššími budovami v popředí a na několika dalších právě pracovalo několik skupinek vězňů.

Rusové se je snažili rozdělit, hlavně podle národnostní příslušnosti. Araba si vzali bokem hned ze začátku a po několika dalších ranách pažbami svých pušek ho odvedli někam z dohledu. Pak se odpojil voják vedoucí Dougha a pak i ti další, až došli vybledlé chýši, která byla o něco větší než ty vepředu, možná protože patřila k těm nejstarším. Zůstal s ním pouze jeho dozorce a ještě ta žena, která s ním byla ve výsadku.

„Tak, tady budete bydlet, jasný?“ zeptal se voják a zabušil na dveře.

„Co se děje... *soudruhu*?“ vydal ze sebe ospale vězeň, který otevřel.

„Vedu vám nové spolubydlící,“ řekl Rusák a popostrčil dvojici ke vchodu, ale domácí ho zastavil.

„Po-počkej chvíli,“ projel si neupravené strniště na bradě a otočil se dovnitř, chvíli něco počítal, ale zase se zamračený podíval zpět, „ne, ne, pořád mi to nevychází...“

„Co?“ voják se zdál být zmatený, ten vězeň sice nevypadal na úplného nováčka, ale Bradley věřil, že kdyby chtěl, mohl ho jejich dozorce pořádně přetáhnout svou zbraní a přinejhorším hodit na tu hromadu, o které mluvil podplukovník.

„V téhle díře s prknem nad hlavou jsou tři postele. A teď počítej se mnou, jsem tu já, Omar a Rebeka. Máš to? Ale ty mi tady chceš hodit další dva?“ Kam je mám proboha strčit? Co takhle do těch nových apartmá na Butcher's Village? *Soudruhu*“

Voják se už totálně nasral a šťouchnul své svěřence ke stěně a domovníka jenom nepřítomně dodal, „Pošlu ti tu někoho s dekama, ale jestli budeš srát s řezníkem, tak tam budeš makat od nevidím do nevidím, sráči, kdybyste vy chtěli Butcher's Village, už bys tam nahnal ty svoje lemply.“

Vězeň si znovu s našťvaným výrazem promnul bradu a pak jim pokynul dovnitř.

„Doufám, že jste z toho nepochytili, že bych proti vám něco měl...“ stál k nim zády a něco dělal na prázdné bedně, která v jejich obydlí sloužila jako stůl a zároveň úložiště na těch pár věcí co měli, „ale podmínky se tady v táboře poslední dobou zhoršují.“

Otočil se a podal Bradleymu panáka podivné průzračné tekutiny nalité do nějakého plastového uzávěru od kanystru nebo co to bylo... Teprve teď měl čas se rozhlédnout po svém novém domově. Zevnitř vypadaly stlučená prkna ještě hůř opracovaná a světlo tu pronikalo škvírami mezi vyššími škvírami. Podlaha byla pokryta chladnou ušlapanou zemí, ale byla pořád příjemnější než popraskaná půda s nánosy písku tam venku. Od dveří to bylo k protější stěně asi tři nebo dva a půl metru a na jednu stranu vedla dřevěná konstrukce s madrací, usoudil že jedna z lepších postelí tady a v rohu byla ona bedna/stůl. U další stěny byla jakási z prken stlučená palanda s dvěma vrstvami nějakých karimatek místo madrací. U poslední stěny bylo zatlučené malé okno a pod ním nějaký nedbale proutěný koš, ve kterém bylo pár potravin, a vedle hromada nějakých hadrů.

Jejich domácí viděl jeho zkoumání i křivý výraz ženy. Nahoře na palandě někoho spal, ale jich si nevšímal. Aby odbyl ženu, nalil ji do jiného rádobu kelímku obyčejnou vodu a posadil ji na svou postel a pak se znovu otočil na Allana.

„Promiň, ještě jsem se nepředstavil. Jsem Paul, Paul McCoy. Někteří mi tu říkají Paulinni. A teď v rychlosti: byl jsem tady v kolonii mezi prvníma a protože jsem býval na Alfě mechanik, přiřadili

mě do dílny k těm několika vypatlancům co tu měli. Myslím, že na tom autě co vás sem dovezlo sem pár věcí zmáknul i já, ale nebojte moc jich tu takových co se udrží na všech čtyřech nejezdí. O nějakýho konstruktéra měsíce s těma Rusama teda nehraju. Ale mám tu aspoň malý slovo, proti bažantům jako vy. Ten nevrlec co vás sem dotáhnul mi moc udělat nemohl, no mohl, ale asi by měl průser. A o to Rusům nejde, vědí, že jestli se s náma nedomluví tak jednotně půjdeme zkapat všichni. Je to drsný místo, tahle kolonie. Za čas vás pár věcí naučí. Třeba na tobě je vidět na první pohled, že seš prostě další amík, kterého chytli za uši a nemělo cenu ho dny vyslýchat. A ona," kývnul na ženu ve vojenském kabátu, která teď pevně svírala svůj nápoj a zírala na McCoye tím způsobem, že vůbec není poznat kam se zrovna díváte, „ona je typická žoldnýřka. Ale musím tě upozornit holka, jestli něco posereš, cesta na hromádku je pekelně krátká."

Bradley se usmál a přituknul si s panákem, kterého se dosud ani nedotkl, sám McCoy měl nalito v sice škrábnuté, ale proti zbytku inventáře zářící skleničce z pravého skla.

„A já už myslel, že jsi nějaký neposlušný *soudruh*. Allan Bradley," znovu se usmál a vrazil tekutinu do sebe, pálila jak d'as, „co to k čertu-"

„Rusákům do prdele nelezu a pokud seš tu nověj, budou to brát jenom jako provokaci. A za tohle bys měl bejt vděčnej, jen díky svý pozici se k tomu dostanu. Je to napůl vodka a na půl taková místní brečka co tajně někdo pálí z těch řas co pěstujou na jihu."

Allan jen tiše usrkával a sledoval jak Paul zase balí už poloprázdnou flašku někam do skrytých prostor bedny.

Bradley nejistě přešlápl, nevěděl co říct a žena stále mlčela.

McCoy se na ní otočil.

„A ty se nepředstavíš? Pokud spolu máme vycházet, nemáš na vybranou. Jsme tu jako na nějakým posraným skautským táboře, ale většina lidí od vás si tu hezkou pověst nevybudovala... Jasně, můžeš jít za nima, ale větší péče než od těch komoušů co ti to udělali od nich nečekej. I kdybys pod nima sloužila, tady není žádněj šejk, žádný žold, jenom boj o přežití."

„Natascha von Neuhzmanová," řekla a odhrnula si pramen vlasů, padající jí do očí. Nehodlala dál mluvit.

„A jak teda máme v tomhle boji o přežití vyhrát nad Rusákama?" zeptal se po další trapné minutě ticha Bradley.

„No o nějaký boj s Rusama se nepokoušet. Pracovat můžete klidně naplno, komouši jsou teď rádi, když z venku dostanou pár beden vodky, ale aby dostali ven Siberit, nebo cokoli jiného, to nemají ani dětské krůčky. Když budete pracovat, aspoň nám dohodí nějaké zásoby. První týden jste ještě moc silní, takže vás asi pošlou do hlubinného dolu, kde jinak posílají za trest. Je to fuška, ale můžete si brousit zuby na pořádné maso," McCoy pak chytil Bradleyho za ramena, „abys ztratil tu chuť zdrhnout, půjdeme se ještě podívat na hromadu a možná tam chytíme i doktora," otočil se na Němku, „ale ty s námi nepůjdeš, co, předpokládám..."

„Ne," řekla jen, ale i tato odpověď je překvapila.

„A nedělej tu bordel, Omar se sice zdá být v klidu, ale kdyby si pomyslel, že mu chceš udělat něco s pitným režimem..." podíval se na palandu, Arab hlasitě zařezával, „no, mohli by jsme si na hromadě prohlížet i tebe."

Otevřel rozvrzané dveře a podíval se na ni nedůvěřivě zpátky.

„Neměla by být v pohodě, když je Omar taky Arab?" zkusil ještě Allan, ale nepodíval se skrz zavírací se dveře zpět.

„Si na omylu, je jenom žoldák. Po Pádu opadla ochota k šejkům a mnoho žoldáků radši přešla k nezávislé Legii, která se ale během Pádu roztrhala na malé izolované skupiny, které samy bojují proti zbytku světa a uvnitř nemají nějaké zvláštní vazby. Omar byl nějaký nízký poskok, možná tlumočník nebo nějaký nosič. Možná se staral šejkům o mastodonty... ne vážně nevím, ale jeho oddanost teď patří jedině zdroji alkoholu. Většina ostatních Arabů zde dopadla stejně, šejci tu nejsou, ty střílí na místě. Žoldáci jsou buď osamělí vlci, snaží se urvat co nejvíce pro sebe, ale to se nelíbí soudruhům. Jediný, kdo se o něco snaží je Rodriguez, byl to ostřej hoch, pracoval s drogovými dealery v Střední Americe a teď se snaží nabrat co nejvíce přívrženců pro svůj *gang*, jak z řad bývalých žoldáků, tak některých kozáků. Tak tu říkají zavřeným Rusům, mimochodem. No my, se snažíme držet při sobě, zdánlivě je nás tu nejvíce, ale hlavně takových mladých sraček, co nic nedokážou. Těch kdo mají nějaké slovo je jenom pár."

„Jako ty?" Bradley přemýšlel, možná by bylo lepší jít za Rodriguezem, přes všechno co byl aspoň nesoudružní a nemontuje svým věznilům káry.

„Ne, jediný kdo tu má opravdové slovo je Doktor. Jmenuje se Francis Kellerman, ale všichni mu tu říkáme *Doktore* nebo jenom *Docu*. Ne že by měl Rusáky nějak v lásce, nadává na ně v jednu chvíli, ale je to jediný jakž takž chirurg v kolonii. V budoucnosti mu sebrali doktorát a zakázali na několik let provádět lékařskou činnost. No, tady zatím předvedl, že Hypokritovu přísahu neporuší a operoval i dva vysoké soudruhy. Na Alfě chodil na skleničku za Powellem a tady ho většinou drží na velitelství. Když už se dostane do tábora, třeba když bere orgány z hromady, tak nám flašku nebo nějaký spešl krám donese."

Paul přestal mluvit, protože právě došli k Hromadě. U stěny tábora tvořenou dřevěnými kůly, betonovými sloupky a plechovými pláty se rozprostíralo pole mrtvol napíchnutých na kůly nebo ležícími pod nimi. Na kůlech viselo asi šest vybledlých a vyoperovaných mužů a jedna žena, pod kůly leželo několik dalších těl, ani jednoho Bradley osobně neznal. Snad jednoho zahlédl na Alfě a dalšího na fotografii cílu útoku na arabský konvoj.

„To by jsme měli o soudružnosti," řekl tiše Allan, když viděl přicházet chlapka s rouškou, který po mrtvolách rozprašoval nějaký solný roztok aby odehnal hmyz a zabránil hnití.

„Ale já jsem tě tu nepřivedl strašit z následku útěku. Jedině, že bys nás chtěl zradit, to by tě takový osud mohl čekat."

Bradley povytáhnul obočí a zamračeně se podíval na mechanika, který se mu občas přičil stejně jako ti Rusové co je sem přivedli.

„Tak počkej. Chceš říct, že tohle je *vaše* práce?!"

„Zchladni, hele. Chci říct, že tě čeká cesta do Hlavního stanu a že o tom nemáš moc mluvit před svou novou přítelkyní.“

Ale jestli to byla práce Rusů, nebo s ní měl něco společného i on a jeho komplicové, neřekl. Zatímco se dali do kroku pokračoval ve svých otázkách, které vyskakovaly tempem několika násobně vyšším, než byly kladeny a některé zodpovězené.

„A ostatními v chajdě snad jo?“

„Rebeka je Američanka, snad to i v hlavním stanu dělala. A Omar nemá proč proti nám jít, ví že pokud by jsme uspěli, jenom mu pomůžeme a když prohrajeme sám si nijak nepomůže. Ale ta tvoje děvenka bude pěkná mrcha, jen počkej za pár týdnů se tyhle typovky naučíš rozlišovat do dvaceti kategorií nazpaměť.“

„A do jaké *typovky* házíš mě?“ procházeli kolem chaoticky rozházených přístřešků a minuli i vratké boudy s označením WC. Přemýšlel co teď k čertu může dělat Dough. Může být na cestě na Hromadu nebo to může dělat s Rebekou v hlavním stanu. Radši na chvíli vyhodil myšlení a obrátil se na McCoye.

„Týpek, na kterého se obrátíš, když potřebuješ podržet těžkou součástku. Ale každý tu má svůj sloupeček. Omar dělí lidi na mě, co mu dám chlast a zbytek co mu nedá ani kapku.“

Po několika minutách kličkování čím dál tím vratšími obydlími došli za jakýsi pomyslný roh, kde ve stínu ležela jedna obzvláště chatrně vypadající chatrč.

Opíral se o ni nějaký týpek oholený dohola oblečený do otrhané ruské uniformy bez insignií a s ručně balenou cigaretou v špinavé ruce. McCoy si ho projel pohledem, skočil pohledem na Bradleyho a znovu se vrátil na huliče.

„Nechceš mi ho vykourit?“ vydal ze sebe tlumeně.

Allan ohrnul nos, ale týpek jenom přikývnul a McCoy pokračoval ke dveřím.

„Co to má zna-?!“ ale mechanik ho utišil a protáhnul dveřmi a pečlivě zavřel a použil kovovou západku.

Ocitli se v místnosti o něco menší než jejich domek, ale zato tu byla jenom jedna postel, o dost kvalitnější než kterákoli u nich a ze stropu visela petrolejka. Stěny byly zevnitř nečekaně utěsněné a několik košů v rohu bylo plné zásob potravin. Pak ale McCoy odhalil hlavní tajemství, za „sušící se dekou“ visící na protější zdi se skrýval otvor vedoucí do osvětlené místnosti plné lidí.

„Vítej doma bratře,“ řekl mu McCoy a předvedl ho do místnosti snad dvakrát nebo třikrát větší, než celý jejich dům.

Skoro čtvrtinu místnosti zabíral masivní čtvercový stůl z kvalitního dřeva pokrytý stohy papírů, řazených ve foliích i rozházených ve formě útržků. Několik baterek a křída sloužila k náčrtům, které komentovalo asi sedm lidí. V rozích byly u země plechy skrývající tajné úložné prostory a u stěn stály skříně, improvizovaně stlučené z prázdných beden, nyní plné nejrůznějších věcí.

„Vítej v hnízdě," přivítala ho krátce střižená blondýna v čele stolu, se kterou už se určitě setkal, „jméno, hodnost a základna."

McCoy ho šťouchnul do žeber a šel za nějakou ženou, - možná Rebekou - která mu podávala hrnek s horkým obsahem.

„Bradley, Allan, kapitán, velitel základny Theta," vydal tedy ze sebe vzorně, „neviděli jsme se už někde?"

Ženská to zapsala do nějakého formuláře nebo čeho a vzpřímila se, „jsem Lisa Lawnsnová, major a vedu zdejší... vedu tohle, jestli se nepletu, přišel jsi nám jako posila, když jsem bojovali pod Macmillanem, ještě za Harrisona. A teď přísahu."

„Přísahu čemu?" nechápal Allan a pozoroval ostatní lidi, jeden se k němu blížil z opačného konce místnosti.

„Že Rusům nevyklopíš nic z toho co tady uvidíš a uslyšíš."

„Dobrá tedy," řekl dal jednu ruku na hrud' a druhou na nějakou knihu co mu podávali, „Přísahám."

Zdálo se, že atmosféra trochu polevila.

„Tak tedy vítej," řekla Lisa a nabídla mu ruku.

Bradley ji přijal a potřásl si s ní. Ale pak sebou málem trhnul, když ho někdo chytil za ramena. Byl to ten muž, který se k němu blížil.

„Teda, kámo, po tom co ses se mnou probil na Alfu ses za mnou musel probít až sem? No tohle? Ale máš u mě oplatku, až ji budeš potřebovat," řekl s úsměvem a Bradley v něm poznával „Brendana", který s ním postupoval v Donaldsnové skupině, „od minula si ale trochu povýšil. Ze seržanta na kapitána..."

„Jestli nemá plnou hubu keců," řekla žena, ke které šel Paul, a nabídla mu ruku, „to se dozvíme, až zítra. Těší mě, můj nový sousede. Já jsem Rebeka McCormicková."

Přijal ruku - takže jeho tušení se naplnilo - a ona ho přirazila k sobě, volnou rukou ho sevřela kolem boku a vrhla se na něj s polibkem.

Nic nechápal a zmateně se odtrhnul.

„Chutnáš tak... nově," usmála se, ale dál se mu nevěnovala.

„Tak to by stačilo," uklidnila dav a hlavně zmateného Bradleyho Lowsnová, „potřebujeme pro tebe najít nějakou prácičku, kterou prokážeš své přesvědčení."

Bradley přemýšlel co by tak po něm mohli chtít, když se ozvalo zabušení a McCoy, který se vrhnul ke dveřím ho málem srazil. Když se už narovnal, znovu strnul. Před mechanikem se pod dekou protáhnul zrzavý chlápek. Chlápek, který mu ukradnul hodinky. Tam venku po přistání...

„A hovno, tebe znám,“ utrousil jen a přešel ke stolu, na který rozprostřel nějaký stočený papír, co skrýval pod vojenskou bundou.

„Počkej, tys mi přece... ale to bylo tam venku? Tys mi vzal hodinky!“ vyjel po něm Bradley.

„Jo, taky mě těší, Cyrus Parker, vole,“ zašmátral v bundě a vytáhnul napůl rozmontované náramkové hodinky, „hele na to nekoukej, stejně nefungovaly, už předtím.“

Bradley si prohlídnul torzo, ale pak se naklonil nad roztažený papír. Byl to modrý plán s bílými čarami, značícími nějaké podzemní prostory a trasy hlídek.

„O co se tady jedná?“

„Možná jsme ti našli prácičku,“ nezvedla od plánu oči Lisa, „potřebujeme si vzít něco, co nám naši hostitelé nechťejí dát. Musíme počkat, až bude pořádná tma. Za dvě hodiny. Sejdeme se o dvacet metrů odsud u takového černého sloupu, McCoy ti ukáže kde, ok? Budeme potřebovat pět mužů, půjdeš ty, Brandan, Stevans, Roberts a já, Parker nás bude hrýt.“

„Tak počkat, tam venku mám ještě jednoho svého muže. Ho nepřivedete?“ přerušil ji Bradley.

„Na *seznamu* byli tři Američané, jeden zemřel při přistání. Jedný ty jsi měl označení D, takže tvého kamaráda tu asi neuvidíme. Ještě není připravený.“

„Sakra, musím ho najít,“ vzdal to Bradley.

„Ale nezapomeň, za dvě hodiny, jinak jsi odrovnanej,“ řekla mu Lisa a McCoy ji plácnul přes ramena a chytnul si Alla.

Když se za nimi bezpečně zabouchly dveře *hlavního stanu*, bylo venku už docela šero. Bylo něco po sedmé hodině. McCoy ho zavedl k onomu černému sloupu, u které se měli sejít k nekalé akci.

„Pokud tě taky hledá, bude nejspíše u Arény, je to asi sto metrů, směrem na hlavní bránu. Já se vrátím pro Rebeku a zkontroluju naší Germánskou přítelkyni.“

„Tak tedy na shledanou,“ řekl pomalu Bradley a sledoval jak jeho průvodce mizí v šeru.

Nechtěl zbytečně přemýšlet o všem, co ho za posledních pár hodin potkalo a vydal se k Aréně.

Mezi zředlými chatrčemi bylo Arénu možné odhalit už z dálky díky masivnímu osvětlení, které žádný z přístřešků vězňů neměl. Aréna byla situována do jakéhosi náměstí ohraničeného chatrčemi postavených do kruhu a ve středu plácku zarovnané země byla z desek postavená kruhová Aréna, ve které si vězni dopřávali krvavé souboje a s chutí je sledovali. Zem Arény byla pokryta krví a vodou, kterou musely strážce doslova zchladit rozběsněné zápasníky.

Dough se opíral spolu s dalšími asi dvěmi desítkami dalších vězňů, především bývalých žoldáků, o ohrazení Arény a z plastového kelímku popíjel něco, co připomínalo břečku, kterou McCoy ředil svoji vodku.

„Bradley, ty stará špíno!“ zaregistroval ho hned.

„Doughu,“ oslovil ho, ale pak ucítil zápach chlastu, tehle kelímek určitě nebyl první, „co to piješ za břechku?“

„Jediné co se tu dá sehnat,“ zatočil kelímkem, „a co ty, v jaké sračce jsi skončil?“

„Celkem v normě, jak vidím. Byli tam v chajdě tři, z toho dva Američani a šoupli mě tam s tou ženskou z vrtulníku, je to nějaká německá žoldáčka, ale moc ještě nemluví. McCoy, který to tam vede, má nějaké aspoň malé slovo, protože Rusům smontoval auto, kterým jsme přijeli.“

„To máš teda dobré. Já jsem *na cele* se dvěma Rusákama a jedním mladým Amíkem, co je zelený až za uši. Doted' šikanovali jen ho, takže teď to budou dělit mezi nás dva. Ale poslali mě pro nějaký maso, a potom prý dají klid. Sehnal jsem jenom jeden potravinový balíček za nějaké nepovinné práce místo jednoho tlustého Němce, ale nevím co se mnou bude...“

„Zlatá díra na Thetě...“ zavzpomínal Bradley.

„Jo, to mě zajímalo, jestli ji celou zničili Rusáci, co se stalo s Adamsem toho taky dostali?“

„Když jsem ho viděl naposledy, ještě žil. Ale měl zásah do břicha, zřejmě nevydržel převoz,“ smutně vzpomínal Allan, „ale tys byl nahoře v základně. To dostali všechny ostatní a ty ses vzdal?“

„Tak to nebylo, starej a Mike jich pár dostali, byli zrovna v obraně. Já jsem vzal zbraň, ale nákladák byl vybitej, takže jsem pro vás chtěl běžet, ale oni mě dostali dřív.“

Bradley se zarazil.

„Co dělal starej v obraně a co Summer?“

„Víš...“ Dough dorazil zbytek kelímku, „ona- teda my... byla v laborce... my se líbali-“

„Cože?!“ vyrazil Bradley a chytil ho pod krkem.

„Hej, hej, zpomal,“ klidnil ho Dough, ale byl stále držen, „bylo to jen, dvakrát... říkala, že v tom stresu, se musí... uvolnit, uvolnit, aby se nezhroutila. Jen co se ozval poplach vyběhl jsem a dostal ji za základu a poslal k nouzovému autu, ale sám jsem chtěl pokračovat pro vás.“

Bradley ho pustil.

„Ta děvka,“ ulevil si potichu.

„Ne, pořád milovala jenom tebe. Se mnou to bylo jenom na *nečisto*..“

Než stačil Bradley odpovědět byl přerušen dopadem páru ohromných rukou na svá ramena, který mu podlomil kolena. Rychle se otočil a potom couvnul.

Stál tam ten nepříjemný Arab, za těch pár hodin, co měl několik sedativ, spuštění z vrtulníku a trest od stráží snad svoji svalovou vizáž ještě zdvojnásobil a zajistil si dvojici kumpánů.

„Ty, Americká sračko, nejradši bych tě sejmul na místě a tvý vnitřnosti rozházel po celým tomhle kempu!“ začal Arab hrubým hlasem. S angličtinou si moc starosti nedělal, ale Bradley byl rád, že ho doopravdy nesejmul na místě.

„Jak naschvál by mě tu ale za to sundaly stráže a od nich sem už pár ranek obdržel, sračko. A teď to vypadá, že tu s nima budu trčet celkem dlouho. A všechno je to vina jenom jedný malý sračky, která mě zdržela při úniku,“ jeho mluvidla pracovala tak agresivně, že musel polknout.

„Mě?“ podivil se Bradley a už chtěl říct: „je snad moje vina, že se takový borec nechal chytit párkem vysušených komoušů?“ Ale pud sebezáchovy byl naštěstí pro něj silnější, než potřeba se zasmát na tomhle bohem zapomenutém místě.

„Bystrost vás Amíků mě udivuje. Byl jsem první muž šejka Abdula Shariffa a mou rukou zemřelo již mnoho malých Američanů a ty se zapíšeš do zástupu. Jen co ti dva v Aréně dobojují a společně odejdou, vstoupíme tam my dva, ale tentokrát odejde jenom jeden z nás...”

„Počkej!“ snažil se získat čas, věděl, že proti takové váze má mizivou šanci, „nemůžu teď zápasit. Dozorci pro mě chtějí na práci vzadu ve skladu. Jestli tam nepůjdu, zítra nikdo nedostane ani kousek jídla.“

„Jenom blafuješ. Dávám ti dvacet minut, aby sis zařídil volno a sebral se. Jestli tu nebudeš, najdu si tě a bude to bolet mnohem více, než pod dohledem stráží. A jestli za tebou budu muset lézt, nebudou mě zajímat jakékoli následky.“

„OK, jdu tam hned teď,“ řekl Bradley a poplácal Dougha, „drž mi fleka.“

„To teda bude, jestli nepřijdeš, podám si v Aréně jeho!“ řekl Arab, který se za celou tu dobu nepředstavil a chytnul Dougha za ramena.

„Nenech mě v tom...” řekl přiškrceně Dough a sledoval jak se Bradley otáčí zády a pokračuje pryč od Arény do temných uliček.

Napůl cesty narazil na McCoy, kterého právě opustila Rebeka.

„Dobře, že jsem tě tu takhle chytnul. Musím ti něco říct,“ začal Bradley, ale McCoy ho přerušil.

„Ne, to já jdu za tebou,“ projel si strniště na bradě, „okolnosti se změnily... budete muset vyrazit do desíti minut.“

„Ale já nemůžu! Nechápeš, tohle jsem ti chtěl říct. U Arény mě vyzval na souboj ten Arab co s náma přijel. Jestli tam nepůjdu, zničí Dougha!“

Paul ho pevně chytnul za ruku.

„Ne, ať si tam zpackal cos mohl, teď musíš jít do naší akce. Je to nejdůležitější operace za poslední týdny, většina našich lidí teď pracuje po celém táboře na odlákání pozornosti a z vaší skupiny někam zašili Robertse, takže musíš jít.“

„Ne, musím jít do Arény. Jinak to Dough nepřežije,“ bránil se Allan a snažil se vykroutit, ale Paul držel pevněji, než předpokládal, „proč si tam nejdeš sám?“

„Mám tam taky jednu prácičku. Zatímco vy se budete plížit nocí, mám na starost něco v dílně.“

// v pozadí začíná hrát potichu, pomalu se zaostřující What I've done od Linkin Park (třebas si to k tomu pusťte z mp3 nebo dosad'te za jinou od linkinů pozn. Autora)

Ze stínu se vynořuje čtveřice postav, mají nejasné obrysy v šeru. Jak se blíží, rozeznáváme Lisu v čele, po boku ji jdou Brandon a vysoký plešatý chlápek, zřejmě Stevans. Vzadu jde křivou chůzí Cyrus Parker, kterého prozrazují jeho zrzavé vlasy.

Malý neznámý druh prehistorického hmyzu „překlopí síťování“ své muších očí a oddělí se od roje. Prudce se řítí tmou. Jeho bodací žihadlo se stále zvětšuje. Zatáčí a zabodává se do Bradleyho krku, ale konec mu přináší rozevřená pěst.

S nataženou rukou je sražen zezadu McCoyem na kolena a Lawsnová mu nabídne ruku, aby mu pomohla zpátky na nohy.

„Čas vypršel!“ pronese Arab a zeširoka se nadechne nočního vzduchu. Diváci Arény jsou nervózní, protože Arabovi komplicové brání ve vstupu už několik minut.

„Ne, ne, dejte mu ještě chvíli času!“ prosí Dough, ale marně.

Arab ho s sebou táhne do ringu a diváci začnou povzbuzovat zápas. Dough se vyškubne Arabovi z rukou, ale východ z Arény je už uzavřen. Není jiná cesta, než přes Muhmada Sáriho. Sklání se k zemi, po tváři mu proběhne tenká kapka slzy, ale sebe jistě se zvedá.

Cyrus vytahuje zamaskovanou lopatku a otevírá poklop v zemi. Dolů klesá nejistý žebřík do tmy. Lawsnová se nahne přes okraj a její nová psí známka se jí napne úplně dolů do tmy. Vytáhne baterku a spustí tam pruh světla.

Arab přechází do bojového postoje a přešlapuje z místa na místo, čeká až se srovná Doughlas.

Vyráží vpřed a vysílá přímou pěst, kterou se Dough snaží blokovat oběma rukama, ale po bolestné stopce ho Arab zasahuje z boku do žeber volnou levačkou. Dough spustí paže a taky dá jednu ránu, zatímco se Sári napřahuje, ale nemá žádný efekt. Snaží se skrčit, ale Arab ho zasahuje z druhé strany a do třetice ho vezme pod bradou.

Dough zaklopýtá několik kroků zpátky, pak vyrazí dá asi tři rány, ale Arab ho odežene loktem. Napřáhne se a srazí Dougha do podřepu. Na druhou ránu zezadu už padá do pokleku a ruce napřahuje proti drsnému písku před sebou.

Arab ho nenechá dolehnout na zem a zvedá ho za bradu, jen aby mu mohl dát pořádnou ránu pěstí. Hlava mu odlítá do boku a z koutku unikne směsice krve a slin.

Pětice Američanů zatím postupuje podzemní „štolou“, která je podepřena železnými a dřevěnými nosníky. Všichni jsou podepřeni a Lisa s Parkerem mají napřažené baterky.

Dough dává slepou ránu někam na Arabovo rameno, ale pomalu ztrácí ostré vidění.

Arab couvne dozadu a přidává setrvačnost bombě do břicha. Dough se prohne, ale nepadá. Až po dalších třech ranách. Snaží se zvednout se rukou, ale Muhmad mu ji srazí a nohou ho překopne na břicho. Postaví se nad něj a dává mu vertikální zásah.

Úderný tým už stihnul opustit podzemí a je někde hodně daleko od chatrčí a Arény, nevíme jestli úplně mimo tábor, ale nachází se teď před nimi betonovaná budova s masivními ocelovými vraty s zářivým zámkem a bílým nápisem lehce čitelným i ve tmě bez světla baterek.

склад оружия

Dough se prohýbá a Arab mu dává další rány. Pomalu se zvedá a blokuje dvě rány za sebou. Vyráží kupředu svou pěst poháněnou veškerou svou zbylou silou a vztekem. Zasahuje Muhmada Sáriho do hrudi a nutí ho udělat krok zpět, ale další jeho rány přestává bez obtíží. Arab se znovu rozpřáhne a udeří.

Ozve se prasknutí a ostrá lopatka se zarazí o zbytek zámku. Cyrus poodstoupí a nechává Bradleyho pootevřít vrata.

Arab zasahuje čelist a s výstřikem krve padá Dough k zemi. Neostrá vidění zastupuje předimenzovaná černá přes celý horizont a přeskakující žlutá nahradí obrysy. Dopada do zimného písku, kde už ho vítá jeho skvrna. Zornička se pomalu scvrkává.

A najednou se zornička pod kuželem světla rozpíná a za zvuku rozbíhající se poplašné sirény opouští zmatenou tvář Allana Bradleyho, který dává ruce za hlavu a sklání se...